

კამპანიონები

სიტყვის თავისუფლება დემოკრატიის მონაპოვარია და თავისუფალი მედიაც დემოკრატიის შემდგომ აღმავლობას უნდა უწყობდეს ხელს, მაგრამ ტოტალიტარიზმის გამოცდილებით დამძიმებული ჩვენი საზოგადოების შემთხვევაში მედიის თავისუფლებით ანტიდემოკრატიულმა და რევანშისტულმა ძალებმაც გვარიანად მოითბეს ხელი. სათანადო მედიასაშუალებების გარშემო დარაზმული პრორუსული პოლიტიკის ადეპტები გაუნელებელ ანტიდასავლურ და ანტიდემოკრატიულ აგიტაციას ეწევიან; ცალკეული მედიასაშუალებები და მათი ავტორები მთლიანობაში ჩვენი საზოგადოების პოლიტიკურ დეზორიენტაციაზე მომუშავე საკმაოდ გავლენიან კამპანიას ქმნიან. გაზეთები: „ჯორჯიან თაიმსი“, „ასავალ-დასავალი“, „ლიტერატურული საქართველო“, ზოგი სხვაც, ზოგიერთი ტელეარხი – ხან პრორუსული და ხან ფუნდამენტალისტური ორიენტაციის მედიაპროდუქტების მეშვეობით აწყობს პერმანენტულ იდეოლოგიურ დივერსიებს ათასი გადაუჭრელი პრობლემის მძევალი ჩვენი ქვეყნის დამოუკიდებლობის წინააღმდეგ. ცალკეული საჭირობოროტო საკითხის გარშემო მსჯელობებს მიღმა აშკარად ჭვივის ერთიანი სტრატეგია, რომელიც ჩვენი დამოუკიდებლობის საგარეო გარანტის, დასავლეთის და მისი პოლიტიკური ფილოსოფიის, **ლიბერალური დემოკრატიის სახელის გატეხაზეა მიმართული**. სამწუხაროდ, სამოქალაქო საზოგადოება და სახელმწიფო ამ პროცესისგან მომდინარე საფრთხეს სათანადოდ არ აფასებს, წაყრუება ნამდვილად არ არის საუკეთესო ტაქტიკა პერმანენტული იდეოლოგიური თვალთმაქცობის წინააღმდეგ. ზემოხსენებული მედიის სიყვიითლე არ იძლევა თვითდამშვიდების საფუძველს. „ყვითელი მედიის“ უწყინარ სახელს აშკარად კაცთმოძულური პოლიტიკური პროპაგანდა ამოფარებია და ფართო საზოგადოებას ჭორების და დეზინფორმაციის კორიანტელში ახვევს. ჩვენი ყვითელი – შეიძლება უფრო ყავისფერი – მედია ლიბერალიზმს აშკარად შემოსწყრომია და დემოკრატიზმის ბურჯს, **ამერიკის შტატებს უდრენს რუსული იმპერიული ინტერესების სასარგებლოდ**:

„ლიბერალიზმი „უბორნიის“ წარწერებში ჩამოყალიბებული თეორია გახლავთ“ - უტიფრად გვიცხადებენ „ასავალ-დასავალის“ ფურცლებიდან; „აგერ აქვე, რუსეთში ბენზინი არ გაძვირებულა... რა ჯობია - რუსეთის გუბერნია ვიყოთ, თუ ამერიკის შტატი?“ - სოფისტური პამპულაობით გვახვევს თავბრუს იგივე გაზეთი (№37. 2005).

ყვითელ-ყავისფერები საზოგადოებაში უკმაყოფილობის ძლიერი მუხტის არსებობით სარგებლობენ და გამალებით ცდილობენ ხალხის გაჭირვება სწორედ ლიბერალიზმს დააბრალონ.

მათი სტრატეგიის ერთ-ერთი მიზანი **სამოქალაქო საზოგადოების იდეის დისკრედიტაციაა**. საზოგადოებრივი მოწყობის ეს დასავლური თარგი ჩვენი ეროვნული ინტერესებისადმი შეუფერებელ და მტრულ მოდელად ცხადდება. მიზანი იოლი გამოსაცნობია: თუ ჩვენი ხალხი დასავლეთის საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ ღირებულებებს გაიუცხოებს, მაშინ ჩვენი სახელმწიფოც უნდა გაებუტოს დასავლეთს და მარტო დარჩეს ერთორწმუნე მეზობლის პირისპირ, რომელიც ნამსახურს დაუფასებს თავის ქართულ კლიენტურას და დედა რუსეთის წიაღში რეინტეგრირებული ჩვენი ქვეყნის ადმინისტრაციული სისტემის სადავეებთან წამოასკუპებს კოფოზე.

ანტიდემოკრატიული იდეოლოგიის კამპანიონებს თავისი ქორები და არწივები ჰყავს. ყველაზე გამორჩეული მათ შორის პროფესორი შარაძეა. ეს ის გაპოლიტიკოსებული პროფესორია თავის ერთ-ერთ ქუჩურ გამოსვლაში ხალხს რომ მოძღვრავდა, - არ ღირს ფაშიზმის აუგად სხენება, მე თვითონ ვარ

ფაშიზმის მომხრე, ოღონდ არა გერმანული ყაიდის არამედ - იტალიურისო. ყვითელ-ყავისფერ კამპანიას ლეიბორისტი ნათელაშვილი, ლიტერატურული კრიტიკოსი წივწივადე, ყოფილი პარლამენტარი ელიზბარ ჯაველიძე და სხვა წვრილფეხობაც ამშვენებს...

სამოქალაქო საზოგადოების ინსტიტუტების, პირველ რიგში კი „ენჯიოსექტორის“ დისკრედიტაციის მოსურნე ყვითელ-ყავისფერებს არასამთავრობო ორგანიზაციები უცხო და მტრულ დაწესებულებებად უნდათ წარუდგინონ საზოგადოების ქვედა (და მაშასადამე უფართოეს) ფენებს. კამპანიონებს მათივე მკითხველის გაუთვითცნობიერებლობის იმედი აქვთ და არასამთავრობო ორგანიზაციებს ხალხის კუთვნილი შემწევობების მიმთვისებელ და თაღლითური გზით ფულის საკეთებელ დაწესებულებებად აცხადებენ.

ჩვენს საზოგადოებას მართლაც არა აქვს ნათელი წარმოდგენა არასამთავრობო ორგანიზაციების საქმიანობის და საზოგადოებრივი სარგებლიანობის შესახებ. ცხადია, ეს თვითონ არასამთავრობო სექტორის მიერ პიარის სფეროში არაღამაკმაყოფილებელი მუშაობის შედეგია და ეს ხარვეზი არასამთავრობოებმა რაც შეიძლება სწრაფად უნდა გამოასწორონ, მაგრამ სანამ ფართო საზოგადოება გაიგებს, რა არის გრანტი და „ენჯიო,“ ყვითელ-ყავისფერები დროს უქმად არ კარგავენ. ისინი ოდითგანვე ადაპტირებულ, ბინძურ, მაგრამ ნაცად ხერხს მიმართავენ: ცილისწამების მოშველიებით სამოქალაქო საზოგადოების დაწესებულებების და, რაც უფრო ეფექტურია, მათი ლიდერების დისკრედიტაციას ცდილობენ. ენჯიოლიდერების, გრანტიჭამიებად და სოროსის აგენტებად მოხსენიება უკვე სტანდარტად იქცა, ხოლო პოლიტიკურ ხელმძღვანელობას ყველა შესაძლო ცოდვაში ედება ბრალი. კამპანიონების შერჩეულ კონკრეტულ ადრესატებს შორის არიან:

პრეზიდენტი სააკაშვილი, განათლების მინისტრი კახა ლომია, თავდაცვის მინისტრი ირაკლი ოქრუაშვილი, გიგა ბოკერია, ზურაბ ჭიაბერაშვილი... სამოქალაქო საზოგადოების ცნობილი სახეებიდან კი: ვია ნოდია, დათო პაიჭაძე, სოზარ სუბარი, დათო დარჩიაშვილი, ნოდარ ლაღარია, ლევან რამიშვილი და მრავალი სხვა.

თავისი მიზნის მისაღწევად კამპანიონები ისეთ აკრძალულ ილეთს იყენებენ, როგორც მოურიდებლობა, პერსონალიებისადმი უპატივცემულო დამოკიდებულება და ყველაფრის გაბიაბრუებაა. როცა ვინმეს წამდაუწუმ შეურაცხოფენ და უპატივცემულოდ ექცევიან, უმრავლესობის თვალში მას სახელი უტყდება.

ამით დაიმედებული კამპანიონები კი პერმანენტულად მიმართავენ უშვერობის ტაქტიკას. „ჯორჯიან თაიმსის“ ბოლო გვერდზე რუბრიკაა - „იყო ბნელი და უკუნი“, სადაც ყველაფრის და ყველას გაბიაბრუება ხდება, ძირითადად ხელისუფლებისადმი ნდობის სრული გაქარწყლების მიზნით. მიზანი აშკარად მავნებლურია, რადგან საზოგადოებას და ხელისუფლებას შორის სრული უნდობლობა ერთი მხრივ ხელისუფლებას ბოჭავს ისედაც არაპოპულარული, მაგრამ გადაუდებელი რეფორმების გატარებაში, ხოლო მეორე მხრივ, თუ ხელისუფლება დარწმუნდა, რომ ნდობის რესურსი ამოწურა, ის ავტორიტარიზმის მიმართულებით აიღებს კურსს და თვითონ გამოუყვანს წირვას ისედაც მყიფე, ჯერაც უმწიფარ დემოკრატიათს საქართველოში, რაც შეადგენს კიდევ კამპანიონების სანუკვარ მიზანს.

და ინთხევა შეურაცხიფის და ცილისწამების მყრალი ბოზალოყი ყვითელი პრესის გახეული პირიდან: „ვის სისხლს სვამს კახა ლომია?“ „მოვეიფე ემზარ ჯგერენაია“; „სვანების შემარცხვენელი სუბარი“; „თავისუფლების ინსტიტუტის ფანტომასი - ლევან რამიშვილი“; იელოველთა წვერებიანი მარქსი - ვია ნოდია...

განსაკუთრებული გაწიწმატებით კამპანიონები მსოფლიოში ცნობილ მეცენატს ჯორჯ სოროსს და მის ფონდს უტყვენ. „დარჩიაშვილი (ღია

საზოგადოება საქართველოს - იგივე სოროსის ფონდის დირექტორი. ავტ.)
უნიტაზიდან ამოძვრა და სოროსის „გარშოკს“ დარაჯობდა“;

არც სხვა ცნობილი დონორი ორგანიზაციები და სამოქალაქო დაწესებულებებია უკეთეს დღეში. ომბუდსმენის ოფისი და თავისუფლების ინსტიტუტი ხომ ყველა კამპანიონს პირზე აკერია, ახლა მათ კავკასიური ინსტიტუტიც შეამატეს:

„კავკასიის ინსტიტუტი - წერს გურამ შარაძე „ასავალ-დასავალში“ - არის ეგრეთ წოდებული არასამთავრობო, სინამდვილეში კი ზესამთავრობო ორგანიზაცია, ხოლო მისი დირექტორი (იგულისხმება ვია ნოდია ავტ.) უკვე ათეულობით წლებია ამ სტატუსით ითვისებს ათიათასობით ამერიკულ დოლლარს და სხვა პუმანიტარულ დახმარებას (!), რაც გაჭირვებული ქვეყნის ხალხისთვის არის გამოყოფილი... მან რამდენიმე ათასდოლარიანი გრანტი გამოწერა (!)... მან ჩვენი დედაარხი დაფურთხა... ნოდია არის მთავარი ბუდე... ნოდია მლოძიას მიერ დაქცეულ უნივერსიტეტში და საზოგადოებრივ ტელევიზიაში მმართველ პოსტებზე სულ სოროსის შპიონები შეგ ზავნა“ და ა.შ.

ასევე გაუკუღმართებულად აფასებენ კამპანიონები პოლიტიკურ პროცესებს: ქართულ და უკრაინულ რევილუციებს ამერიკის მიერ მოწყობილად ასაღებენ; სიქადულით წერენ რომ „სააკაშვილის პიარ ბაჭი-ბუჭი დაკარგული ტერიტორიების დაბრუნების შესახებ დიდი ხანია იქცა რუსული პოლიტიკური წრეების საშარუო თემად“; „ექსპერტები აცხადებენ რომ საქართველოს მოთხოვნების (იგულისხმება სამშვიდობოების გაყვანა. ავტ.) შესრულება რუსეთის მხრიდან არარეალურია“; „იუშენკოს საქართველოსთვის არ სცალია. თურქეთით (!) ჩანაცვლებას კი ერთნაირად ეწინააღმდეგება, როგორც რუსეთი, ისე სომხეთი (!)“. „კომპეტენტური პირების თქმით კი თურქეთი (!) რუსეთის მყარი თანხმობის გარეშე დამოუკიდებლად ნაბიჯსაც არ გადადგამს“ და ა.შ.

კამპანიონებს თუ დაუფურცებთ, სააკაშვილი მალთუსიანელი ყოფილა და სტალინის დამოწმება ჰყვარებია: „არის ადამიანი, არის პრობლემა, არ არის ადამიანი, არ არის პრობლემა“. „ჯორჯიან თაიმსი“ სააკაშვილს მიჰაუღ გრძელის მეტსახელით იხსენიებს და იმაზე წუხს, რომ თურქეთში ვიზიტისას პრეზიდენტმა „არ მოინახულა და არ მოილოცა ბანა, იშხანი, ხახული, პარხალი, ხანძთა.“ და ეს მაშინ, როცა „მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობა მართლმადიდებელ საქართველოს წაღვევით ემუქრება“ („ასავალ-დასავალი“ №36). „ამ ხელისუფლების საქმიანობა წაავავს სერგო ორჯონიკიძის მიერ გამოცხადებულ ჯვაროსნულ ომს ილიას წინააღმდეგ“; მაგრამ მხსნელად იგორ გიორგაძე მოგვევლინება, რომელმაც ამასწინათ გვაუწყა, რომ „სააკაშვილის ხელისუფლებას 5 ოქტომბრიდან გავაპანდურებთ!“

აი, კიდევ ერთი ხრიკი კამპანიონების ბინძური არსენალიდან: „ჯორჯიან თაიმსში“ გამოქვეყნებული წერილის სათაური ასე უდერს - „ვინ ესვრის პუტინს საქართველოში?“ მელას რაც ესიზმრებოდა, ის ელანდებოდაო; ამერიკის პრეზიდენტს ხომ უკვე „ესროლეს“ კამპანიონების თანამოაზრეებმა; ხელსახოცში გახვეული ყუმბარა რომ გამსკდარიყო, ძალიან შორს მიმავალი შედეგები მოჰყვებოდა; იქნებ ახლა მეორე დიდი ქვეყნის პრეზიდენტს ესროლოს ვინმემ, აბა ამას მოჰყვება, თუ მოჰყვება შორს მიმავალი შედეგები.

არის თუ არა კამპანიონების ეს გნიასი რწყილის ნაკებნი, თუ მას მართლაც მოაქვს მნიშვნელოვანი ზიანი ქვეყნისთვის? თუ გავითვალისწინებთ, რომ მენტალობა გადამწყვეტია ნებისმიერი საზოგადოების ბედ-იღბლისათვის, მაშინ საქმე სახუმაროდ სულაც არ გვაქვს. არც ფული, არც წიაღის სიმდიდრე და არც გეოპოლიტიკური მდებარეობა ისე არ განსაზღვრავს ქვეყნის ავ-კარგს, როგორც მისი მცხოვრებლების პოლიტიკური მსოფლმხედველობა. ლიბერალიზმი თავისუფლების ფილოსოფიაა, - თავისუფლების იდეის პოლიტიკის სფეროში რიალიზების თეორია. თუ საზოგადოების

მსოფლმხედველობა ანტილიბერალურია, ის მონობის უღელს დაიდგამს და სანამ გარეშე დამპყრობელს გაიბატონებს, ტირანია და ანარქია ჯერ ქვეყნის შიგნით დამყარდება. ლიბერალიზმის მტრობა ქვეყნის სასიცოცხლო ინტერესებისადმი მტრობის ტოლფასია და ეს სულაც არ არის გადაჭარბებული ნათქვამი.

ვინ ვინ და კრემლის სოციოლოგებმა იციან მასობრივი, ხალხური ცნობიერება პოლიტიკური მითების შეთვისებისკენ რომაა მიდრეკილი. ამიტომ თხზავენ კამპანიონები ათასგვარ მითებს მსოფლიო შეთქმულების, სექტების შემოსევის, პოლიტიკოსების და ენჯიოლიდერების ოდიოზური პიროვნული თვისებების და საქციელის შესახებ. მათი მიზანი ამ მითების საშუალებით სიძულვილის, უნდობლობის, აგრესიული განწყობილების გავრცელებაა.

რაკი საქმე განწყობილებას ანუ ემოციას ეხება კამპანიონები განსაკუთრებულ მახვილს, სრულიად შეგნებულად, მაღალი ემოციური მუხტის მატარებელ თემებზე სვამენ: ეროვნულ და რელიგიურ გრძნობებზე. თავს იგიუბენ მართლმადიდებლობის ქომაგობით, სინამდვილეში კი რელიგიურობის არაფერი სცხიათ. შარაძე რომ მორწმუნე და კაცმოყვარეა, თქვენი მტერი იქნა ისეთი, მაგრამ პირზე მუდამ ეკლესია და მართლმადიდებლობა აკერია. კამპანიონების მცდელობა იქით არის მიმართული, რომ აიძულოს ხელისუფლება მათ გამოეჯიბროს მითოსშემოქმედების გზით ელექტორატის გულის მოგებაში და კიდევ უფრო აუწიოს ისედაც უკვე წრეგადასულ პოპულიზმის პატრუქს. ეს გამოდევნებითი სრბოლა კი ქვეყნის და საზოგადოების ინტერესებში სულაც არ შედის. საზოგადოების მუდმივი გაანჩხლება - სულ ერთია ვის წინააღმდეგაც არ უნდა იყოს ის მიმართული - ერთგვარ სამოქალაქო ზნეობად და ჩვევად ყალიბდება. კამპანიონებსაც ეს უნდათ.

თუ მართალია ტაციტუსი, რომელიც ამბობს: კეთილ ზნეჩვეულებებს უფრო მეტი მნიშვნელობა აქვს, ვიდრე კარგ კანონებსო, მაშინ გასაგებია უკეთური ზნეჩვეულების გაბატონებას, რა შეუძლია ქვეყნისათვის.

რა დიდიც არ უნდა იყოს სამოქალაქო საზოგადოებასა და ხელისუფლებას შორის კონფრონტაცია და ოპონირების სულისკვეთება, ისინი ორივე ერთ საქმეს, დამოუკიდებელი საქართველოს მშენებლობას ემსახურებიან. სრულიად საპირისპირო მიზნის მქონე კამპანიონები ერთნაირი გაწიწმაცებით ლანძღავენ ერთსაც და მეორესაც. უახლოეს მომავალში სერიოზული პოლიტიკური ამოცანების გადასაჭრელად მოწოდებულ ჩვენს საზოგადოებას დაფიქრება მართებს იგორ გიორგაძესთან და რუსულ მედიასთან უნისონში მჩხავანი „მეხუთე კოლონის“ სტრატეგიაზე.